

[Arne Bjerregaard]

lovgivningsmæssigt og initiativmæssigt fra forskellige folkegrupper.

Men jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg stadig væk føler, at vores holdning generelt set ikke er så forfærdelig meget ændret. Vi vil gerne give en skærv til de handicappede, hvis vi kan finde den; og så ønsker vi i samfundet stort set at være fri for dem, som er anderledes. Sådan er situationen jo faktisk stadig væk, selv om vi ikke så gerne vil indrømme det. Vi kan ordne alverdens raceproblemer, vi kan ordne alle mulige andre landes mangel på integration af dem, der er lidt anderledes, men har vi selv kunnet ændre vores holdning til dem, som ikke er det, vi kalder normale? Det kræver i alt fald folkelig oplysning og en folkelig vilje til at forstå dem, der er anderledes på en eller anden måde i forhold til det, som vi kalder normalt.

Et lige så stort problem som det økonomiske er integrationen af de handicappede, viljen til at tage dem med, viljen til at samarbejde med dem, viljen til at leve med dem, viljen til at række en hjælpende hånd uden at være nedladende. Meget kunne gøres uden penge, hvis vi altså ville, og i vores formløse samfund skulle man tro det var muligt. Men det er klart, at uden penge og uden vilje fra lovgivningsmagtens side kan det jo ikke lykkes at skabe en rimelig tilværelse for de handicappede.

Om de forslag, som VS har fremsat, må vi sige, at vi ikke kan være imod nogen af dem. Vi kan ikke være imod intentionerne. Om dem, vi nu har til første behandling, lovforslag nr. L 178 og beslutningsforslag nr. B 98, må jeg da sige, at jeg ikke har fulgt Århusordningen så nært som visse VSere, men da i alt fald med interesse har set, hvorledes man har prøvet på at få de handicappede ud fra institutionerne, prøvet på at hjælpe dem på en anden måde, og også set, hvor godt det er lykkedes.

Og så må man jo også stille spørgsmålet: hvor dyrt er det i grunden? Jeg har ikke kunnet finde de rigtige tal for, hvor dyrt det er at flytte på den måde. Vi ved jo, at institutionsanbringelse er dyr, institutionsophold er bekostelige; hvor dyrt er det så netto set at gøre det? Det er vel ud fra en økonomisk betragtning forudsætningen for, at man kan anbefale dette her. Men jeg må da sige om

selve forslagene, at vi nødvendigvis må sige, at dem kan vi ikke være uvenlige over for.

Med hensyn til beslutningsforslag nr. B 98 lyder det rimeligt, at man skal have et fuldstændig frit boligvalg, men vi må jo også erkende, at et totalt frit boligvalg for den handicappede er en umulighed. Men jeg mener da, vi må prøve. Der er hos alle en vilje til at prøve at gøre det så godt som muligt, at prøve at gøre valget så frit som muligt, og så må vi jo se på, hvilke økonomiske konsekvenser det har for at nå en vis grad af frihed for de handicappede.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg tror nok, at hr. Arne Bjerregaard var den taler her i dag, som jeg har været mest enig med.

Må jeg så, når jeg nu skal dryppe lidt malurt i bægeret, og det skal jeg jo, sige, at jeg er da ked af, at hr. Arne Bjerregaard ikke kunne stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag til finansloven, hvor vi faktisk var inde på noget af det samme, hvor vi ville afsætte nogle midler, så handicappede kunne forblive i deres eget hjem længst muligt. Det var måske et af de områder, hvor hr. Arne Bjerregaard burde have stemt positivt. Men ellers er jeg helt enig i, hvad hr. Arne Bjerregaard sagde heroppefra, og jeg er også enig med mange af de andre ordførere, som har rost dette initiativ fra VS.

Det er også med glæde, at fremskridtspartiet deltager i denne torsdagsdebat, der fra start til slut drejer sig om forskellige lov- og beslutningsforslag vedrørende handicappede.

Det første forslag, lovforslag nr. L 178, vedrører den såkaldte Århusordning, som jeg ved den seneste handicapdebat for bare et par måneder siden selv drog frem som et godt eksempel. Det kan derfor med det samme slås fast, at fremskridtspartiet vil støtte dette lovforslag 100 pct. Det er naturligvis fuldstændig forrykt, at der er så stor forskel på, hvilke muligheder en handicappet person har, afhængigt af, hvor vedkommende bor. Er man heldig at bo i én del af landet, får man god og effektiv hjælp, mens det modsatte kan være aktuelt i nabokommunen. Det er ikke blot vigtigt at gøre alt for, at en fysisk stærkt handicappet person kan blive længst muligt i eget hjem, det er og bør være en ret.